

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor. — fil.
Fél évre	4 kor. — fil.
Negyed évre	2 kor. — fil.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

**Megjelenik
minden Vasárnap.**

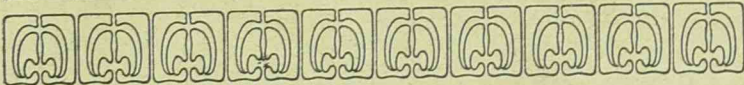
Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fil. Ajánlköztásoknál eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fil. Nagyobb s többszöres hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

VIII. évfolyam.

Szászsebes, 1903. Oktober 4.

1. szám.

Előfizetési felhívás.

Most, midőn lapunk mai számával beléptünk annak VIII-ik évfolyamába, indítatva érezzük magunkat ismét az összes erdészeti és vadászati altisztekhez hívó szózatot intézni.

Az erdészeti és vadászati altiszteknek végre valahára be kell látniok, hogy ha a jövőben jobban akarnak boldogulni, mint a hogy eddig boldogultak, első sorban a szoros összetartásra és egyesülésre van szükségük, mit pedig csak úgy érhetnek el, ha eszméiket egyesítő és magába felölelő egy közös gócpontot találnak. Szükségük van kivált nekik egy olyan közös találkozó helyre, hol ha nem is testileg, legalább szellemileg közeledhetnek egymáshoz, közölhetik egymással jó és balsorsukat, kicserélhetik kölcsönösen eszméiket s kereshetik és megtalálhatják a boldogulásra vezető utat.

Ilyen találkozó pontul kínálkozik az erdészeti és vadászati altiszteknek a mi lapunk, az Erdészeti Ujság, mely mint a hogy eddig teljes eredjével és tehetségével hűségesen szolgálta az ő érdekeiket, úgy, sőt fokozottabb mértékben szándékozik azokat szolgálni a jövőben is, de hogy ezt tehesse és hogy szavának mentül nagyobb sulya legyen, ahhoz szükséges az, hogy az erdészeti és vadászati altisztek is tömegesen csoportosuljanak köréje s szellemi és anyagi támogatásukkal igyekezzenek azt nagygyá és magukhoz méltóvá tenni.

Felkérjük ennélfogva eddigi barátainkat, hogy a jövőben ne csak ők maguk tartsanak ki hűségesen mellettünk, hanem igyekezzenek lapunk szükségességéről és üdvös voltáról azokat a tisztelt kartársakat is meggyőzni, kik eddig bármely okból magukat távol tartották. Itt az ideje, hogy végre minden egyes erdészeti és

vadászati altiszt kivetközzék a rideg közönyből s ismerje el, hogy a boldoguláshoz csak a szoros összetartás vezet.

Igyekeztek tehát mindenki zászlónk alá sorakozni, hiszen az az áldozat, mit ez által hoz, annyira csekély, hogy alig érezhető, míg azzal nagy szolgálatot tehet a közös érdekeknek.

Bajtársak! Még egyszer hívunk! Tömörüljete az Erdészeti Ujság, mint leghivebb barátotok köré s tömeges jelentkezéssel tegyete lehetővé, hogy mentül több szolgálatot lehessen a Ti érdekeitekért!

Az Erdészeti Ujság előfizetési ára a VIII-ik évfolyamra is a régi marad s még abban az esetben sem fog emelkedni, ha a lapot időközben megnagyobbítanánk, mit azonban csak abban az esetben tehetnénk meg, ha az eddigi előfizetőink száma legalább megkétszereződnék. Igyekeztek tehát minden hívünk ha többet nem, még egyet maga mellé megnyerni s ha így mindenki megtette kötelességét, könnyen meg fogjuk találhatni a boldogulás útját.

Isten vezéreljen mindnyájunkat további munkálkodásunkan s akkor annak sikere ha késik is, de elmaradni nem fog. Isten velünk!

Szászsebesen 1903. évi október 4-én.

az ERDÉSZETI UJSÁG szerkesztősége.

Teendőink a jövőben.

Kilenc év tapasztalatai után most, munkálkodásunk tizedik évének kezdetén szükségesnek mutatkozik, hogy ha nem is egészen szorosan, de legalább főbb vonalaiban megállapítsuk azokat az irányelveket, melyeket a jövőben lapunk vezércsillagjaiva óhajtunk tenni s mérlegeljük azokat a fontosabb feladatokat, melyek

az erdészeti és vadászati altiszti személyzet szolgálati és magán viszonyaiban megoldásra várnak, szóval időszerűnek látjuk mintegy programot adni s miután ezt megtettük, kérni mindazokat, a kiknek az tetszésével találkozott, hogy végrehajtásában segítségünkre lenni sziveskedjenek.

A mi az erdészeti és vadászati altisztek szolgálati viszonyait illeti, ezekről nagyon nehéz nyilatkozni, mert a hány különféle szolgálatadó van, annyi különböző viszonyokat találunk, sőt még egy és ugyanazon ágazatnál sem mindig egyenlők azok, hanem különféle — gyakran nem is lényegtelen — eltéréseket mutatnak. Ez a bábeli zürzavar semmikép sincs erdészetünk fejlődésének és felvirágzása előmozdításának előnyére, már csak azért sem, mert az erdészet szolgálatában álló egyén bármely helycsere esetén nem szentelheti magát egyenest hivatásszerű kötelességeinek, hanem előbb az eddig ismeretlen, új viszonyokat kell tanulmányoznia s csak miután már ezekbe úgy a hogy beleélte magát, szentelheti idejét tulajdonképpen feladatainak megoldására.

Egyik sarkalatos hibája a mai szolgálati viszonyoknak az is, hogy sehol sem látjuk megvonva azokat a határokat, a melyeknél a szolga végződik és az altiszt kezdődik, hanem vegyes összevisszaságban látjuk a szolga által az altiszt, az altiszt által pedig a szolgálai teendők végzését és kötelességek teljesítését, a mely visszasság azután minden egyébnek lehet, csak jónak nem a szülője, mert míg az egyiket érdemetlenül

büszkélkedővé, és fénhéjazóva teszi, addig a másíknak kedélyét leveri, érzékeit eltompítja s szolgálata teljesítésénél kelletlenséget támaszt, szóval előli benne azt, a mire minden szolgálatnál legnagyobb szükség van: az ambíciót.

Ezeknek a rendezetlen viszonyoknak a kiefolyása azután gyakran az a viszás helyzet, hogy míg minden tekintetben kitünően kiképzett szakérő olyan szolgálatba jut, hol semmiféle olyan kezelés nincs, a melynél képességeit érvényesíthetné, hanem egyszerű kerülői teendőket kénytelen teljesíteni, addig a kevésbé vagy éppen nem képesített a legfontosab pozíciókat foglalja el, bizonyára nem nagy hasznára a kezelésnek, mert az alkalmazkodni tudás erénye nem mindig elegendő fontos feladatok megoldásához, a mennyiben az, a kinek az ilyen tanulatlan individuumot vezetenie kellene, nem lehet mindig annak a háta mögött s nem láthatja el szakszerű utasításaival s ezért azután gyakran jut abba a fonák helyzetbe, hogy vagy szünetet kell tartania a munkálkodásban az utasítások és utbaigazítások megadásáig, vagy pedig találomra, a saját — gyakran a helyessel homlokegyenest ellenkező — felfogása szerint rendelkeznie, mely utóbbi esetben nem egyszer szinte helyrehozhatlan hibák és pótolhatlan károk keltkezhettek, igazat adván annak a példabeszédnek, hogy a tanulatlnn borbély valóságos hóhér.

Ezeket a tarthatatlan állapotokon egyedül egy egységes, lehetőleg minden ágazatra egyaránt kiterjedő szolgálati pragmatika lenne hivatva

A betyárok réme.

Az alföldi betyárvilág réme, Laucsik Máté, a szegedi királyi biztosság híres vizsgálóbírája, Érsekújváron meghalt. Laucsikot a királyi biztosság megszüntetése után, nagy érdemeinek jutalmául, érsekújvári közjegyzővé nevezték ki. Érsekújvárrott a közéletben nagy szerepet játszott; elnöke volt a szabadelvű pártnak. Hetvenhárom esztendőtt élt; nem igen betegeskedett s szívészélütés vetett véget az életének.

Hogy Rádaynak csakugyan sikerült a betyárvilágot megszüntetni, az jórészt Laucsiknak az érdeme, a ki páratlan zseniálitással tudta vallomásra bírni még a legkonokabb gazembereket is. Szeged vidékén, az Alföldön, valóságos rémmesék szállonganak még most

is arról a nagy kegyetlenségről, a melylyel Laucsik vallatott. Azt beszélik, hogy a szegedi várban, a királyi biztosság székházában tömérdek embert agyonkinozott s csak így tudott még a legrejtettebb bűnöknek is a nyomára jutni. Mindez azonban csak szó-beszéd; Laucsik megkinozta a rabjait, az igaz, de nem testi, hanem csak lelki torturát alkalmazott. Például becsukatta a vallani nem akaró betyárt egy sötét pincébe; az egész pince grádics volt, melynek utolsó fokáról a Tlszába lépett az ember; világosság és levegő nem hatolt oda be, csak a pince kulcslyukán.

Laucsik csodálatos ügyességéről számos igaz és még több költött történet jár szájról-szájra az alföldi pusztákon. Az igaz történetek közül való a következő eset.

A kecskeméti pusztán megöltek egy juhászt, Simándi Istvánt, a fiával együtt, hogy elhajthassák a birkáit. Az özvegy elment Szegedre panaszkodni a királyi biztoshoz, a ki Laucsikhoz utasította. Váltig faggatta Laucsik az özvegyet, a gyámoltalan paraszt-

segíteni s ennek hiányát a tisztviselők éppen úgy érzik, mint az altisztek, hangoztatják is annak szükséges voltát mindannyian egyaránt, a kidolgozása azonban még mindig késik és kérdés, hogy még mennyi idő fog kelleni a kérdés megoldására. Igaz, hogy egy minden tekintetben kifogástalan szolgálati szabályzat kidolgozása felette nehéz és nagy körülményt igényel; egyes hatóságok megpróbálkoztak már a feladat megoldásával, összeállítván olyan — amilyen szolgálati szabályokat, de sajnos, ezek mind csak a helyi viszonyok mérlegelésével lettek megszerkesztve s így nem alkalmasak arra, hogy általánosakká tétessenek.

Éppen a feladatnak ez a nehéz volta okozója tehát annak, hogy a szolgálati szabályok kidolgozása még mindig késik, bár meg vagyunk arról győződve, hogy azok tervezésével az irányadó körök folyton foglalkoznak s gyűjtik az ahhoz szükséges adatokat. Az adatgyűjtéshez a jövőben mi is az eddiginél nagyobb mértékben hozzájárulni óhajtván, azzal lapunkban behatóan szándékozunk foglalkozni, természetesen inkább csak az altiszti személyzet életvilágával és szolgálati viszonyaival foglalkozva, mert hiszen irányunknál fogva ez tartozik első sorban lapunk keretébe s arra, hogy a tisztviselők ügyeit és dolgait tárgyalják, vannak arra hivatottabb szakkölönyeink.

Ebben az irányban kifejtendő munkálkodásunk azonban csak egy részét képezi terveinknek.

asszony nem tudott semmi nyomot megjelölni, a melyen megindulhatott volna a nyomozás. Laucsik végül azt tudakolta tőle, hogy nincs-e a határban valami nehézéletű ember? (Igy hívta a nép a betyárokat.)

— De van, Gajdor János, válaszolt az asszony.

Laucsik másnap elfogatta Gajdort, de hiába vallatta három hétig, Gajdor nem vallott semmit. Egyszer azután valami mulatságban, késő éjszaka, Laucsiknak egy ötlete támadt. Ment egyenesen a várba, négy szál gyertyát gyújtatott az asztalára, odatette a feszületet, és mellé azt a kötőféket, melyet a megfojtott Simándi Istvánnak a nyakán találtak. Aztán fölvitette a börtönből Gajdor Jánost.

— Hát János, tudja-e kend, mért hívtam? szólta Laucsik a betyárhoz.

— Majd megmondja a tekintetes ur, ha akarja, válaszolt Gajdor nyugodtan.

— Megmondom én. Hát azért hívtam, János, hogy nagyon rossz álmom volt az éjszaka. Azt álmod-

Másik tervünk az erdészeti és vadászati altiszti személyzet társadalmi állásának, valamint a társadalomban való hivatásának a tanulmányozása, a szerzett tapasztalatok nyilvánosságra hozatala, bajok kikutatása és azok orvoslási módjának a keresése.

Nem lehet ugyanis eltagadni vagy titkolni azt a szomorú tényt, hogy sem az erdészeti, sem pedig a vadászati altisztek nem foglalják el a társadalomban az a helyet, a melyet állásukból s a közgazdasági téren kifejtett hasznos munkálkodásukból kifolyólag elfoglalniok kellene és a melynek elfoglalására méltók lehetnének. Az erdészeti és vadászati altisztet ugyanis tapasztalás szerint a társadalom rangosabb része többnyire lenézi, a köznép pedig talán éppen ezért meg nem becsüli és semmibe sem veszi. A nép szemében az altiszt semmivel sem különb a kerülőnél s allig tartja többre a mező — vagy szőlőcsősznél. Vannak ugyan tiszteletre méltó kivételek itt is, mint mindenütt, de ezek olyan ritkák, hogy a nagy általánosság mellett számításba alig jöhetnek.

Jövő feladataink közé soroljuk tehát azoknak az okoknak a feltárását, melyek az erdészeti és vadászati altiszti személyzetet ebbe a fonák helyzetbe sodorják s feltalálván azokat, igyekezni fogunk módokat keresni azok eltávolítására. Azt hisszük, hogy ebben a munkálkodásunkban nem leszünk tisztán csak a saját gyöngye erőnkre utalva, hanem annak sikeres végbeviteléhez szívesen fogja segítő kezét nyújtani a felsőbbség is,

tam, hogy élém állott két véres ember, egy öreg, meg egy legény. Az öreg elkezdett panaszkodni, hogy őt meg a fiát megölte Gajdor János.

A rab fölkiáltott:

— Nem igaz! Én, uram, nem öltem senkit.

— Elhiszem, János, elhiszem; én nem is mondom, folytatta Laucsik, én csak álmodtam. Hát álmomban meg is kérdeztem azt az öreg embert, hogy mi a neve. Azt mondta, hogy Simándi István. És azután ideadta ezt a kötőféket, ehon ni!

Laucsik a kezébe vette a kötőféket.

— Mi közöm én neked ehhez? szólta Gajdor.

— Én nem tudom, János, felelte Laucsik. De nekem azt mondta álmomban az az öreg ember, hogy minden éjjel kísért az álmomban addig, a míg én ezt a kötelet rá nem kötöm a Gajdor János nyakára.

— De ha nem én vagyok a gyilkos!

— Nem is mondom én azt, János, folytatta Laucsik nyugodtan. De látja kend, muszáj ezt a kötelet

mert hiszen ennek is érdekében áll, hogy mindaz, a mi az erdészethez tartozik, megfelelő megbecsülésben részesüljön.

További terveinkre nézve — mert sok még a kérdés, a mely megoldásra vár és nagyon sok a teendőnk ezen a téren — lapunk következő számaiban fogunk nyilatkozni.

Folytatása következik

A kóborebek determinációja.

— Írta: Vihar Győző. —

Az 1883. évi XX. törvénycikk 14. §-a ezt mondja:

„A vadászati területen talált házi macskákat és kóbor ebeket a vadászatra jogosított elpusztíthatja.“

A törvény eme fenti §-ára való hivatkozással, a m. kir. Kuria 1899. évi 12.479. sz. határozatában kimondta, hogy „Idegen vadászterületen egyedül és felügyelet nélkül futkosó eb, ha az vadász eb volt is, kóborebnek tekinthető s ha az kóborlása közben nyakláncot vagy szíjat viselt volna is, büntetlenül elpusztítható“.

Ugyancsak a m. kir. Kuria még 1894. évi 1091. sz. a. hozott határozatában kimondta továbbá, hogy: „Idegen vadászterületen lévő vadászkutyát a kerülő jogosult lelőni“.

A magy. kir. Kuriának idézett két határozatából nyilvánvaló, hogy kivétel nélkül minden eb, mely idegen vadászterületen gazdátlanul találtatik, elpusztítható és hogy a m. kir. Kuria a törvényben jelzett „kóbor eb“ alatt mindenféle ebet ért, mely idegen vadászterületen gazdátlanul találtatik.

kendnek a nyakára kötni, mert másképpen nem tudok szabadulni a kísértettől.

Gajdor rémülten hátrált a kötél elől, Laucsik azonban behívta az öröket, s kiadta nekik a parancsot:

— Kössetek máslit a nyakára!

Hátrakötötték Gajdornak a kezeit, a kötélből csokrott kötötték a nyakára, s aztán levezették a leg-sötétebb tömlőbe.

Hajnal felé Gajdor János már rugdosta az ajtót, — a vizsgálóbíró elé kíváncszott.

— Tessék levenni a kötelet. Nem érdemlem én ezt! Nem én vagyok a gyilkos! rimázkodott a rab.

— Ugyan mi baja kendnek azzal a kötéllel? szólt Laucsik. Hisszen nem szorítja a torkát? Elég tág, — meg azután illik is kendnek ez a szép másli!

És visszavítette Gajdort a börtönbe. Másnap éjjel megint zörgetett a rab, és ismét Laucsik elé kísértette magát.

— No mi baj, János?

— Már látom, tekintetes uram, hogy ugyis meg

Vizsgáljuk kissé behatóbban a törvényt, annak intenczióját és a kuriai határozatokat; azután vessük föl a kérdést s egyuttal adjuk is meg rá a féleletet: vajjon helyes és a törvény intencziójával összeegyeztethető-e a kuria nézete?

A kérdés első sorban is a vadászt érdekli, mert minden vadász igen jól tudja, hogy milyen szörnyű bajos dolog egy jó vadászrebert szert tenni s ha ilyenl bir, hogy az milyen nagy értéket képvisel reá nézve.

Lehetséges, hogy vadászat elképzelhető vadász eb nélkül; de én vadászt nem képzelek e nélkül, sőt én a jó ebbel való vadkeresésben több élvezetet lelek, mint a vad elejtésében és ezt kivétel nélkül állítom, legyen az az eb vizsla, kopó, tacsó, agár vagy bármely fajta eb, bár jól tudom azt, hogy e tekintetben igen eltérők az izlések és a nézetek; továbbá, hogy én sem állok nézetemmel elszigetelten. Ám de éppen ezért én nem is tudom osztani a kir. Kuria álláspontját és az helyes csak akkor lehetne, ha középuton volna, mert bizony sok esetben nagy érték szolgáltat ki egyesek szeszélyének és boszujának a törvény valódi intencziójának rovására s el lehet mondani, hogy a kir. Kuria egyik-másik esetben privilegiumot ad a szegény ember haszonmarhájának elemésztésére.

De érdekelhet a kérdés másodsorban nem vadászt is, mert ki idegen ebet jogosulatlanul elemészt, az legenyhébben minősítvén a cselekményt, legalább is idegen dolgot rongál meg, a miért az illetőnek a büntető bírósággal gyűlhet meg a baja.

Vizsgáljuk tehát a kérdést.

A vadászati törvény határozottan „kóbor ebről“ tesz említést és vajjon miért? Mert a kóbor eb veszedelmes a vadállományra, mert alkalmas azt szükséges nyugalmban zavarni s mert pusztítja is. Eme károsításoknak elejét veendő megengedi annak elpusztítását.

Ismervén a czélt, a törvény intézkedését helyesel-

kell halni; nem bírom én ezt a kötelet. Vétesse le, mert megfojt. Inkább megvallom, hogy én öltem meg a két Simándit!

A vallomás után félénken megszólalt Gajdor:

— Már most fölakasztanak ugy-e, tekintetes ur?

— Hát bajos a dolog, János, nagyon bajos. Ha nem ha volna itt valaki, a ki kendnél nagyobb bünyös, az kerülne kötéltre.

A betyár szeme megvillant.

— Itt van-e Muzslai János?

— A rablógyilkos? Itt van.

— Hát az nagyobb bünyös, mint én; együtt öltük meg a félegyházi ispánt is . .

Laucsik szembeállította a két rablógyilkost, de előbb bekötötte a szemüket, nehogy a szemükkel egymásnak intve, összejátszanak.

A két gyilkos azután egymásra licitált; Gajdor Muzslaira tizen négy, Muzslai pedig Gajdorra tizen hét gyilkosságot vallott ki.

Igy vallatott Laucsik. Még furfangosabb módon csalt lépre egy Fodor János nevű gazdag parasztot.

nünk kell s míg a Kuria határozata is eme czélt szolgálja, az előtt is fejet kell hajtánunk. Amde a kir. Kuria határozata egyes optimistáknak a kényük-kedvük szerint történendő értelmezhetésre nagyon tág teret szolgáltat, a mikor kimondja, hogy „idegen területen lévő vadászkutya lelőhető”.

Eme határozatnak nem lehet törvényes értelme más, minthogy „kóbor vadászkutya is lelőhető”. Ha a kir. Kuria nem így értelmezi saját határozatát — mi föl nem tehető — akkor a határozat nyilván törvénybe ütköző.

A törvény nem deffiniálja a „kóbor eb” fogalmát, a kir. Kuria használt kifejezése nem szabatos, tehát interpretációhoz kell folyamodnunk, a mi nem is éppen könnyű feladat, bár a törvény intenciója semmi kétséget nem hagy fenn.

Hogy helyesen oldhassuk meg a minden körülmények közt s talán az első tekintetre nem is olyan fontosnak látszó kérdést, föltétlenül vizsgálnunk kell a kutya természeti sajátságait és szokásait.

A kutya — köztudomásúlag — keresi az emberi társaságot; az az embernek hű kísérője, követi és keresi gazdáját, ha azt elvesztette vagy ha az őt elhagyta. Ilyen eset előállhat vadászat közben és azon kívül is!

Ha elérkezett annak ideje: a kan kutya visszatarthatatlanul el-ellátogat nemcsak a szomszédban lévő szukához, de annak szaga ellenállhatatlanul elcsalja még a szomszéd faluba s a távolabbi határban lévő tanyára és pusztára is, legyen annak műveltsége bármilyen magas fokon álló s legyen az a gavallér bármelyik egyetemet abszolválta is; de a szuka sem tett zárdai örökfogadalmat, ez is szívesen adja a falusi kertek alján a légyottokat, hol a vágytársak egész tömege szokott összeseregleni, tekintet nélkül, vajjon hivatalosak-e vagy nem, mignem a már megindult szuka az erős ostromtól menekvendő, czélhoz

jutás végett farkát hátsó lábai közé szorítva, majd eme, majd ama riválisához ugrálva, megteszi csalóka körfutását s e közben maga sem veszi észre, hogy hogyan eltért már a szilvástól, be a reá nézve tilosba, hol szerelmi kalandjának eshetik áldozatává az ugyszólván pótolhatatlan kincs a nélkül, hogy vadra, vadpusztításra csak gondolni is lett volna ideje.

(Folytatása következik).

Hasznos tudnivalók.

A komposzttrágya készítése. A komposzt készítésével sok értékes hulladékanyagot menthetünk meg az elkallódástól és azokat így trágyázásra felhasználva, kitünően értékesíthetjük. Ilyen állati, növényi vagy ásványi hulladékanyagok a szőr, szarudarabok, vér, csontok, hullák, rothadt növényi részek, burgonya vagy répa, falomb, gyomok, fahamu, házi szemét stb. Mindezen anyagok több vagy kevesebb növényi tápanyagot tartalmaznak és így megfelelő kezelés után nagyon értékes trágyává alakíthatók át a komposzttelepen, de hogy ez sikerüljön, föltétlenül szükséges, hogy megfelelő módon kezeltessenek, mert e nélkül csak szemét és nem trágya lesz belőlük.

A komposzttelepet czélszerű a félreeső, de a lakóházhoz közellevő helyen létesíteni, hogy a legcsekélyebb hulladékanyag is odahordható legyen. Szükséges, hogy a nap, eső és fagy, szóval: minden elmállást és rothadást elősegítő tényező érvényesíthesse hatását a telepre, amely hosszukás négyzetalakban rakható. Ha elég hely van, akkor 1½—2 láb magasságban rakandó, mert így ekével is átforgatható, különben pedig magasabbra is és ekkor kézi erővel kell átforgatni. A komposzttelepre hordott anyagok rétegezten rakandók és egy lábnyi komposztrétegre ugyanannyi

Fodor gyanuba keveredett és berkeült a szegedi várba. De semmi terhelő adat nem volt ellene. Laucsik ki se hallgatta, mert neki az volt a szokása, hogy megvárta, míg a fogoly megunta a vizsgálati rabságot, s csak azután hallgatta ki. Az öreg Fodor — hatvanon felül járt már, — még türelmesen várt a kihallgatásra, mikor fiatal és csinos felesége a félegyházi pusztákról bement a szegedi várba Laucsikhoz. Az volt a kívánsága, hogy meglátogathassa az urát.

Laucsik végignézett az asszonyon s fölkiáltott:

— Ejnye, hát maga az a Fodor Jánosné? Ugyan hogy lehet annak a vén embernek ilyen szép fiatal felesége?

— Hja, nagy sor a szegénység! Nagyon szegény voltam én, én jártam jól, hogy elvett, nem ő.

— No jól van, hanem rosszkor jött, menyecske, mert hogy az ura most éppen beteg; az orvos nem enged hozzá senkit. Hanem jöjjön be galambom két hét múlva.

Az asszony két hét múlva beköszöntött Laucsikhoz.

— Eljöttem, tekintetes uram.

— Eljött? rivallt rá Laucsik. Minek jött, ki rendelte ide?

— A tekintetes ur!

— Én? Nem ismerem magát. Ki maga?

— Hiszen itt voltam a multkor . . .

— Lehet. De nem káptalan az én fejem, megfordul itt ezer ember is napjában! Mi a neve?

— Fodor Jánosné.

— Fodor Jánosné? Hát aztán mit akar?

— Eljöttem az uramhoz.

— Az urához? szólt Laucsik csodálkozva. Hát nem kapta még a leveletem?

— Nem én.

— Hogy lehet az? Pedig megírtam én, lelkem, a mult hét elején, hogy az ura meghalt. Értesítettük.

Az asszony elpityeredett:

— Meghalt? Én nem kaptam hirt róla.

— Ejnye, ejnye, szólt Laucsik, röstellem a dolgot, igazán röstellem. Ez már mégis nagy rendetlenség! János küldje be az irnokot!

földet tanácsos hordani, ezenkívül a bomlás elősegítésére szénsavas meszet kell a keverékbe hordatni és a lassan felgyülemelő tömeget évente 2—3-szori szántás vagy átlapátolással át kell keverni, hogy a különböző anyagok egymással jól keveredve lazán maradjanak. A mennyiben főleg trágyalé van, annak felhasználása is helyén való a komposzttelepen, általában jó azt nyirkosan tartani. Az így kezelt komposztban két év alatt elrothadnak a reá hordott anyagok, s ha egész tömegében eléggé egyöntetűnek látszik, akkor kihordható az és kertekben, szőlőben, réten vagy a szántóföldön egyaránt jól felhasználható. Kat. holdankint — minőség szerint — 180—150 q-t lehet belőle alkalmazni.

A vértetű irtása. A vértetű irtására szolgáló eljárás a következő: Az összes meglepett vesszők és ágak a Nessler-féle irtószerrel bedörzsölendők, illetve a gyenge hajtások ugyan e szerrel csak bepermetezendők.

A Nessler-féle vértetű-irtószer úgy készül, hogy 150 gr. fekete avagy zöld szappant 2 decziliter kozmás olajban (oleum siticum) feloldunk és 9 gramm carbolsavat keverünk hozzá. Ezen töményoldatot a fatörzsek, ágak és vesszők bedörzsölésére ötször annyi vízzel kell felhigítanunk, a zöldhajtások permetezéséhez pedig tízszer annyi vízben kell azt széthigítanunk, hogy a növény részeinek ne ártson, de a tetüket mégis tönkretégye.

Idősebb törzset és vastagabb ágakat lehet kezelni a kreosot-keverékkel is, mely 100 rész fekete szappanból, 2 decziliter kozmás olajból és 100 gr. barna kreosotból készítenedik.

E keverék használat előtt szintén ötannyi vízzel higitandó fel. Fiatlabb és törpefáknál, de gyakran még a féltörzsű fáknál is igen nehezen lenne keresztülvihető, hogy e szerekek minden éves vessző és galy kezeltek; itt tehát hamarabb és biztosabban érünk célra, ha a fát vastagabb ágakra vágjuk vissza, a le-

vágott részeket elégetjük, a visszavágott fa részét e szerrel pontosan bedörzsöljük s utána az egész fát mésszel bemeszeljük. Ezután, hogy a földben levő rovarokat is pusztítsuk, felássuk ősszel köröskörül a fa tányérját és kétujjnyi vastagon oltatlan mésszel terítjük. A francziák ki szokták a gyökereket ősszel takarni és azokat is kreosot-keverékkel vonják be. Meg kell még jegyezni, hogy a vékonyabb farszekeken, galyakon az irtásra a legalkalmasabb idő július vége és augusztus eleje; a vastagabb ágakon és a törzsön legjobb az irtást október és novemberben végezni.

H I R E K.

A vén cigány halála. Szomoru története van az öreg Farkas Károly bicskei muzsikuscigánynak. Vénységére ki esett a vonó reszkető kezéből. Ez annyira élkeserítette, hogy a buját borba igyekezett fojtani; ivott szakadatlanul. A mikor elfogyott a pénze, fiához fordult segítségért. A fiatal Farkas egy ideig győzte az öreget pénzzel, de azután már neki sem tellett. E miatt folytonos civódás volt közöttük. A minap ennek a viszálynak halál lett a vége. A fiatal Farkas dühösen rohant apjára, a ki ijedtében kiszaladt a házból s futva menekült fia elől. Nem messze az utat vasúti sín pár keresztezi; ezen akart átszaladni az öreg, de éppen abban a pillanatban robogott arra egy tehervonat, mely keresztülgázolt rajta. A vonat kerekei nyomban megölték a vén cigányt.

Az ujkori Sámson. A torontálmegyei Tisza Szent-Miklóson Tyirity Bozsó istállót épített Milyi Tosó odavaló gazdának. Az istálló már tető alá került, a mikor Tyirity a munkabér dolgában összekülönbözött a gazdával. A vita hevében Tyirity olyan dühbe jött, hogy nekiment az istálló egyik oszlopának s úgy megrázta, hogy az épület összedőlt. A sámsoni cselekedet azonban vesztére tette, mert a romok maguk alá temették s a nagyerejű Tyirity Bozsót holtan húzták ki a bedőlt istálló alól.

Bemegy az irnok.

— Hallja, amice, kiált az irnokra Laucsik, elküldte maga azt a levelet Fodor Jánosnének az ura haláláról?

— Bocsánat, bíró ur, szól az irnok tettetett félelemmel, de igazán elfelejtettem . . .

— No, ez mégse járja! Ez már türhetetlen! Már látom, hogy magát el kell csapni! Takarodjék!

Az irnok kiment, Laucsik pedig az asszonyhoz fordult:

— Láss, lelkem, nem én vagyok az oka; ezek a gazemberek nem végzik a kötelességüket, több bajt csinálnak, mint hasznót.

Az asszony csak törölgette a szemeit és elment. De két hét múlva megint ott járt Laucsiknál.

— Ejnye, már megint itt van? Mondtam már, hogy meghalt az ura! — kiáltott rá Laucsik.

— Tudom tekintetes uram, nem is azért jöttem, hanem a pap küldött . . .

— A pap? Mi közöm nekem a paphoz?

— Azt mondja a pap, hogy vigyek halotti levelet, mert addig nem esket össze.

— Nem esketi össze? Kivel? Maga bolondokat beszél!

— A Rigó Palival.

— Ki az a Rigó Pali?

— Egy legény . . .

— Ejnye, de hamar beleszeretett! . . . Lám, lám, ilyenek az asszonyok! . . . De tán mégse illik ilyen hamar! . . .

— Szerettem ám én már azelőtt is . . . Kocsis volt a szegény megboldogult uramnál.

— No hát jó, szólta Laucsik; hanem az a halotti irás sok parádéval jár, stempl kell rá, meg mi egymás. Jöjjön be érte holnapután.

Másnap Fodor Jánost vallatta Laucsik s vallatás közben az asszonyra terelte a beszédet, — hogy az milyen fiatal és csinos, csak az a kár, hogy olyan kikapós . . .

— Olyat ne mondjon az ur! — szólta Fodor János.

Villámtól sujtott katonák. A rajnavidéki Düren mellett, mint Berlinből jelentik nagy szerencsétlenség érte a 20. gyalogezred egyik szakaszát, a mely az uton masírozott. Hirtelen égiháboru tört ki s a villám belecsapott a szakaszba. A katonák közül öten szörnyet haltak.

Bajazzó-történet. Nagyon népszerű a Délvidéken Signor Spoltarini akrobata-truppa. Az igazgatót mindenütt szeretik, mert pompás tréfákkal tartja a falusi népet s belépő-díj helyett tojáást, baromfit is elfogad. Polgári neve egyébiránt Wuchinger János. Semmi föltűnőt nem talált abban, hogy egy Müller András nevű vándorló-köszörüs hónapok óta nyomon követi őket. Minap este a komédiások kocsija Temesvár elé ért s velük együtt a ragaszkodó köszörüs talyigája is megérkezett. Éjjel tanyát ütött a kis csapat és csakhamar mély álomba merült mindannyija. Csak Spoltarini segédje nem tudott elaludni. Csakhamar észrevette, hogy a kocsi mögött az igazgató csinos felesége gyöngéden ölelkezik a fürge köszörüssel. A mi ezután következett, az már egészen a Leoncavallo drámája szerint játszódott le. A segéd feköltötte a férjét, ez megpillantotta a bűnös párt, kést ragadott s rávetette magát a köszörüstre, a kinek nyakán és arcán több súlyos sebet ütött. Azután hamarosan befogott s az asszonynyal együtt elhagyatott otthagyván áldozatát a várfalak tövében. A rendőrség Medvesen utólérte és bekísérte Temesvárra az egész csapatot. A szerencsétlen köszörüs a kórházban a halállal vívódik.

Öt koronáért — egy emberélet. A torontálmegyei Cserna községben Dragics János csernai gazda agyonszurta a vásáron Valér nevű öcscsét. A két testvér lovat akart vásárolni s Dragics Valér bátyjával szemben öt koronát ráigért a lóra. Dragics János méregbe jött s heves szóváltás után hasba szúrta öcscsét. Elmenekült a vásárosok között, de a csendőrök később elfogták.

Ayonlőtte a feleségét. A torontálmegyei Iltvarnok községben szerencsétlen véletlen folytán Gsanádi Mátyás gazdaember ayonlőtte a feleségét. Gsanádi udvarára egy kóbor kutya tévedt s mivel a parasztgazga félt a gyanusan viselkedő állattól, ayon

akarta löni. Rá is lőtt a kutyára, de a golyó az udvar tulsó végében álló feleségét találta. A golyó az asszony mellébe furódott s Csanádiné rövid idő múlva meghalt. Csanádi Mátyás öngyilkosságot akart elkövetni, de megakadályozták.

KÜLÖNFÉLÉK.

Új bélyegjegyek. A »Pénzügyi közlöny« f. évi 17 számában közölt pénzügyministeri rendelet szerint folyó évi október hó 1-ével új bélyegjegyek léptek érvénybe s a multrol még forgalomban levők csak a folyó hó végeig használhatók. A régi bélyegjegyek 1903 évi december hó 31-ig bármely bélyegraktárnál, kir. adó-vagy jövedék hivatalnál ujakért becserélhetők.

A föld legnagyobb gyémántja. Valóságos szenzációt keltett, a mikor nemrég távirat jelentette, hogy a Fokvárostól száz kilométernyire, az Oránsz államban lévő Jagersfontein bányában egy 971 karátos, azaz 205 gram súlyu gyémántot találtak. A hír valónak bizonyult s kiderült, hogy a gyémánt a legtisztább vizű, csak a közepén van egy kis hibája. A bánya igazgatója azonnal másfél millió forintba becsülte a követ. A kőnek a bányából a partvidékre való szállítása természetesen külső elővigyázati rendszabályok mellett történt. Őrizetere egy szakasz lovasságot rendeltek. Fokvárosban az Antilope hajóra szállították s most Londonban az angol bank pincéjében van elzárva.

Mibe kerül a fegyveres béke? Az egyes hadseregek fönntartásának költségei a következők: Oroszország hadserege 712,500.000 koronába kerül, Németországé 675 millió koronába, Franciaországé 650 millió koronába, Angolországé 450 millió koronába, Magyarország és Ausztriáé 432,500.000 koronába, Olaszországé 267,250.000 koronába. A hat nagyhatalom évenként összesen négy milliárd 230 millió koronát költ a hadseregére. Az orosz katona eltartása a legolcsóbb. Évenként 775 $\frac{1}{2}$ koronába; az olasz katona 1535 koronába, az angol katona 2045 koronába; a francia pedig 1633 koronába kerül. Oroszországban minden lakosra hat korona; Nemetországban tizenhárom, Magyarországon

— De mondom én, János. Ha akarja, meg is bizonyosodhatik róla.

— Nem félek én attól!

— No, majd meglátja kend holnap!

Másnap Fodor Jánost a szomszéd szobába állította Laucsik két ór közé, fiatal feleségét pedig a ki a halotti levelért jött, elkezdte vallatni a behívott irnokok előtt.

— No, mondja el az uraknak, menyecske, hogy ismerkedett meg Rigó Pállal, és hogy férjhez akar menni hozzá.

Az asszony el is mondta rendre az egész históriát, nem tagadta azt sem, hogy már az ura életében is szeretője volt Rigó Pálnak.

Fodor János ekkor már nem tudott uralkodni magán, berontott a másik szobába és rákiáltott az asszonyra:

— Verjen meg az Isten, Zsófi!

Az asszony felsikoltott s térdreborult az ura előtt.

— Beszélhetsz már nekem! — szólt Fodor János.

Most majd én beszélek. Irja, tekintetes ur! Zsófi, velem jössz az akasztófára, egyszerre lesz a temetésünk!

— Én ártatlan vagyok! — sikoltzott az asszony.

— Ártatlan vagy? Az ám! Nézzék csak meg az urak, hol a haja ennek az asszonynak? Az ő hajával fojtottuk meg a horgosi zsidót; mert nem volt kéznél kötél. Mig én szorongattam a zsidót, Rigó Pali vágta le a hajadat, hogy összecsavarja kötélnék. Irja csak, tekintetes ur, irja! . . .

Igy vallatott Laucsik.

Adomák.

Tanító: Tegyük fel, hogy az órámban nincs is szerkezet és én mégis jó drágán eladnám valakinek. Mit mondhatnának akkor rólam?

Móricza: Azt, hogy a tanító ur egy nagyon ügyes kereskedő.

Nem rossz. Feleség: Már megint a korcsmából jössz? te tivornya ember te!

Férj: Aranyos lelkem, csak nem maradhatok mindig ott.

Próbál. Apa: Hát melyik leányomat kéri?

Kérő: Hát kérem, mindenekeelőtt a legfiatalabbikat kérném.

ban tíz, Olaszországban körülbelül kilenc, Franciaországban tizenhármas, Angolországban pedig tizenkét korona hadiköltség esik béke idején.

A megcsontított bankjegyek. A bankóhamisítók, ha papirospénzüket különben hü utánzat, csak éppen a szélén nem sikerült a rajz, úgy javítják meg művüket, hogy letépi a bankó hibás részét s véletlenül elszakadt jó pénz gyanánt hozzák forgalomba. Éppen azért félhivatalosan figyelmeztetést tesznek közzé, hogy nálunk a bankjegy normális szélessége a következő: a tizkoronás 120, a huszkoronás 135, az ötven koronás 150, a száz 165, az ezres 192 milliméter. A összevágott bankjegyeket rendszeren átlátszó ragasztópapírossal állítják össze, hogy a bankjegy átvevőjét tévedésbe ejtsék a bankjegy hiányzó részét illetően. A megcsontított jó bankjegy utolsó birtokosa, a ki azt a bankhoz beváltás végett bemutatja, legtöbbször az érték 10 százalékát elveszíti, tehát egy huszkoronás jegyen két koronát, egy ötvenkoronás öt koronát veszít. Rendszeren a huszkoronásokat, valamint az ötven- és tizkoronásokat csontkítják meg, sőt megcsontított százkoronások sem ritkák. Az összehajtott bankjegyek elfogadásánál tehát ajánlatos az elővigyázatosság. Mindenesetre érdemes csekély fáradsággal meggyőződni, hogy a bankjegy megüti-e az előírt mértéket.

Indus szentek. Az indus szentekről, vallási rajongókról, templomokról, kolostorokról és babonákról nagyon érdekes könyvet írt egy angol tudós, J. Campbell-Oman. A vallásos rajongásnak sehol a világon annyi fanatikusa és annyi — szédelgője nincs, mint Indiában. A hindu ember azt hiszi, hogy Istennek tetsőbb dolgot nem cselekedhetik, mint ha a testét sanyargatja. Hogy ebben a tekintetben a fakirok mire képesek, azt európai ember szinte el sem tudja hinni. Van, a melyik nehéz ólomgolyókat aggat a derekára, azután a lábánál fogva fölakasztatja magát és így lóg órák hosszat. Mások irtózatosan kiforgatják karjukat, lábukat, hogy rájuk nézni is borzalom. Van közöttük, a ki ezt csakugyan a nagy szellem dicsőségére teszi, de talán még több az olyan szent, a kinek — maga felé hajlik a keze. Az ilyen magasanyargató fakir lábához csak úgy dül az ajándék, a legszegényebb ember is ad neki valamit. A gazdag emberek templomot vagy kolostort építtetnek, ezzel kedveskednek Buddhának. Érdekes, hogy az ilyen áldozat hatásának szabott tarifája van. A ki Harinak templomot építtet, száz hozzátartozójának biztosítja a lelki üdvösségét, a ki Visnunak emel templomot, a családja nyolc generációjáról gondoskodott, hogy okvetetlenül jó dolga legyen a másvilágon. Rengeteg pénzt ér az ajándék, a melyet buzgó hívek a bálványképeknek hoznak, a minek aztán természetesen a papok látják a hasznát. Sehol a világon olyan gazdag klastromok nincsenek, mint Indiában, úgy hogy a nagy gazdagságuk nem kevés aggodalmat okoz az angol kormánynak. A kolostorok belső életéről vajmi kevés dicséretet mond az angol tudós. — Kiválóan érdekes alakja Indiának a csodatevő ember. Ilyen elég szép számmal akad és meg kell adni, hogy boszorkányos ügyességgel csinálják a dolgukat. A leg-híresebb valamennyi között Hasszán khán, ennek a csodatevőiről maga Omán is a legnagyobb respektus hangján ír és beismeri, hogy nem is sejti a magyarázatukat. Elmondja, hogy egyszer vasuton együtt utazott Hasszán khán-nal. Utközben nagyon megszomjazott. A csodatevő ember, a mint ezt megtudta, így szólt hozzá:

— Nyujtsa ki a kezét a koci ablakán.

Campbell-Oman megtette és a mint a karját a koci ablakán kinyújtotta, egyszerre egy üveg bor repült a kezébe. A tudós úgy megrémült, hogy nem mert inni belőle. — Jó dolga lehet annak a Hasszán khánnak.

Kutyahus-mészárszék a fővárosban. Budapestről írják: A rendőrség megdöbbenő fölfedezést tett a fővárosban. Egy mészárszéket fedeztek föl, a melyben kizárólag csak kutya- és macskahúst mértek ki. A mészárszék a Szegedi-utca 6. számú házban volt, a hol Medek József 37 éves napszámos lakott kedvesével Pessenlechner Erzsébettel, a kivel közös háztartásban élt. A párját ritkító csalásra úgy jött rá a rendőrség, hogy a VII. kerületi kapitányság nyomozást indított, hogy ki lopja a kerületben a sok kutyát és macskát, melynek gazdái följelentést tettek a kapitányságon. Minap két rendőr Medek háza előtt dögszagot érzett. Benyitottak a házba, a hol Medeket és kedvesét tetten érték, a mint kutyákat nyuztak. A rendőrök nyomban bevitték az elvetemült embereket a VI. kerületi kapitányságra, a hol vallatóra fogták őket. Medek bevallotta, hogy emlékezése szerint eddig mintegy 60—65 kutyát és 18—20 macskát mészárolt le. Az állatokat éjszaka lopta. A hus, a melyet birka és nyul gyanánt árusított, nagyon kelendő volt. Naponta 10, 15, 20 koronát keresett.

Érdekes megfigyelést tett egy pagonyerdész, a ki éber figyelemmel kíséri pagonyában a szárnyas ragadozók fészkeit és tüzzel-vassal pusztítja őket. A pagonyban több ölyvnek lévén fészke, melyek mindenikében már fiókák voltak, az erdész elhatározta, hogy egy napon kilövi először az öregeket, azután a fiatalokat pusztítja el. Evégből lesbe állva az első fészkek alatt, melyben két fióka volt, egyszerre csak látja hogy a tojó a fészkek felé repül, karmaiban valami zsákmánnyal. Hamarosan arcához kapta a fegyvert és epp mikor az ölyv a fészkekre szállt, lelőtte, mire az zsákmányával együtt lebukott. Mily nagy volt az erdész bámulata, midőn a zsákmányban egy fiatal ölyvet ismert fel, mely — mint az később kiderült — egy másik fészkekből való volt. Ugy látszik tehát, hogy az ölyveknél, de talán egyáltalán a szárnyas ragadozóknál nem szokatlan dolog, hogy egymás fiait elrabolják.

Szerkesztői üzenetek.

983-nak. Kapinya Antal kartársunk lakása Lapujtő Nógrád megye. **Zsurka Karácsony** urnak. Nagy-Várad. A szabály az, hogy ha egy postára több lappéldány megy, azok egy csomagba köteendő össze. A posta kötelessége azután a csomagot szétbontani s a bélyegeket lebélyegveze a lapokat a címzeteknek kézbesíteni. Szíveskedjék erre az ottani postát figyelmeztetni. Nagybánján forduljon **Káisz Sándor** kartárshoz.

A kiadóhivatal postája.

Bevelaqua János urnak. Irtványos. A 2 darab röpiratot ajánlva postára tettük. Az Évkönyv előfizetési ára 2 kor. 80 fillért előjegyzésbe vettük, ennél azonban 2 példány ára 4 kor. lesz s így ha megjelenik, még 1 kor. 20 fillér lesz beküldendő. **Géczy Kálmán** urnak. Nagy-Zsám. A 12 koronát vettük s ebből tavaszi levele értelmében az előfizetésre 2 koronát számoltunk el. **Polgár János** urnak. Csejkő. A 3 kor. 30 fillérrel november 15-ig rendezte az előfizetést. **Tauber Libor** urnak. Szikizó. Előfizetése november végén jár le. Gereszku Péter nem tartozik az előfizetők sorába s így lakását sem tudjuk.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó
Podhradszky Emil.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor. — fil.
Fél évre	4 kor. — fil.
Negyed évre	2 kor. — fil.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendőek.

Megjelentik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó
Podhradszky Emil.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fil. Ajánlköztásoknál eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fil. Nagyobb s többszöres hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

VIII. évfolyam.

Szászsebes, 1903. Oktober 4.

1. szám.

TARTALOM:

1. Előfizetési felhívás. 2. Vezércikk: Teendők a jövőben. 3. A kóborebek determinációja. 4. A betyárok réme. 5. Hasznos tudnivalók. 6. Hírek. 7. Különlélék. 8. Adomák. 9. Szerkesztői üzenetek. 10. A kiadóhivatal postája 11. A boríték: 12. Hirdetések és pályázatok.

Első rangu egyenruházati intézet

Blum és Társa

Szerb kir. udv. szállítók. Ó cs. és kir. Fensége József Főherceg udv. szállítók
A nagyméltóságú Földmívelésügyi m. kir. Ministerium hivatalosan megbízott
erdészeti egyenruha szállítók

Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

BUDAPEST IV. Belváros, Sütő utca 2. szám, a Szervitater sarkán.

Saját műhelyeink a házban: Sütő utca 2. Szervita tér 8, Hajó utca 3.

III. A XVszámu, kimerítő tartalmu árjegyzékünk közrebocsajtása alkalmából ajánljuk legkészségesebb szolgálatainkat, minden néven nevezendő, — mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállításu

ERDÉSZETI és ERDŐ ALTISZTI EGYENRUHÁK

nemkülönbén felszerelési czikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

s eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt be — a tekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megrendelők legteljesebb meglegedésére hoztuk kivitelbe.

POLGÁRI RUHÁK

a legujabb francia es angol divat szerint, szinte jutányos árban készítettnék. — Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó czikket készségeel beszerezünk és a vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet forditunk,

Óvjuk igen tisztelt megrendelőinket oly czégektől, kik olesó reklám árak által régi vevőinket megtevesztetni óhajtják, miután jutányosabb árt csak is az anyag és kiszolgálás rovására nyujthatnának.

Kivánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendeléshez szükséges részletfizetési megrendelési ivet. Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

Szerb királyi udvari szállítók.

Ó császári és királyi Fensége József főherceg udvari szállítók. A nagyméltóságú Földmívelésügyi Ministerium hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha szállítók és „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

ERDÉLYI MŰZEUM

298 * 1907. SZPT. 30.

KÖNYVTÁRA.

Jutalom

1.

Figyelmes és pontos kiszolgálás.

Legelőnyösebb beszerzési-forrás.

ÉLŐ VAD!

Élő foglyokat, fácánokat, nyulakat, őzeket, szarvasokat, vad tengeri nyulakat, baglyokat és minden más állatot magas áron vásárol az „Élőállat-kiviteli vállalat és állat nagykereskedő”: **O. Frank, Wien V., Zentagasse 48 sz.** Továbbá szállítok mindennemű élő vadat és más első minőségű állatot. Minden vadásznak és vadászat kedvelőnek nélkülözhetlen tanácsadóval ellátott képes árjegyzéket ingyen és bérmentve küldök. Csoportos nyulfogáshoz saját hálóimat és foglyok s fácánok szállításához saját csomagolási eszközeimet bérmentve küldöm meg.

Hitelt nyujtok

1—2—3 évre (kamat [nélkül]): városok, községek megyék, vízsabályozó társulatok, mérnöki hivatalok, szövetkezetek, nagyobb uradalmak s más hitelképes testületeknek.

A hitelnyújtás szőlővesszőre és borra nem vonatkozik.

MAGYARHON ELSŐ LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE

BRAUSWETTER JÁNOS

SZEGEDEN
CS. ÉS KIR. KIZÁRÓLAGOSAN SZAB.
KRONOMETER- és MŰ-ÓRÁS
FELTALÁLÓJA A REMONTOIR
INGAÓRÁKNAK STB. STB.

ÓRAK ÉKSZEREK
10-ÉVI JÓTÁLLASSAL
KÉSZPENZÉRT VALAMINT
RESZLETFIZETÉSRE
JAVÍTÁSOK 5 ÉVI JÓTÁLLÁS MELLETT.

KÉPES ÁRJEGYZÉK 2000 ILLUSZTRÁCIÓVAL INGYEN ÉS BÉRMENTVE

ÁLLÁST.

mint erdőőr vagy vadász keres valamely hazai nagyobb uradalomban egy szakvizsgázott erdőőr. Az erdészeti és vadászati teendőkben teljesen jártas. Ért a hasznos vadak ápolásához, fácán tenyésztéshez, duvadak mérgezéséhez. Biztosítékul kívánatra 5000 koronát tesz le. Állását 1904 március 1-én foglalhatja el. Címe a lap kiadójában megtudható.

Pártoljuk a hazai ipart és termelést!

Világhírű, szlavoniai állabokból származó
kocsányos és kocsánytalan

TÖLGY vető **MAKKOT**

nemkülönben mindennemű
őszii vetésre alkalmas

erdei vető-magot

elismert jó minőségben szállít

Faragó Béla

Magpergető gyára

és

**Erdészeti mag-
kereskedése**

Zala-Egerszegen

és kéri a t. hazai erdész-közönség
hathatós pártfogását.

Kitüntetések:

1897. Arcachen
Arany-érem, diszoklevél.
1897 Brüsseli világkiállítás
Ezüst-érem.

1897 Marosvásárhely
Arany-oklevél.

1890 Szeged
Kiállítási oklevél.

1900 Párisi világkiállítás
Ezüst-érem.

1900 Orsz. iparegyesület
b. disz-érem.

1902 Pozsony három díj
Elismerő-oklevél, arany-
érem, bronz-érem.

1903 Magyar állam
czimere.

Pártoljuk a hazai ipart és termelést!

Pártoljuk a hazai ipart és termelést!

Pártoljuk a hazai ipart és termelést!

A kontinens régi jó hírnevő vállalata.

Párisi világiállítás 1900. Grand Prix. — Számos diszoklevél, állami és egyesületi érem.

Pozsony 1902. arany érem. — Lember 1894. nagy arany érem.

Slavoniai kocsányos és kocsánytalan

Tölgy vető makkot

Jegenyefenyő magot

és mindennemű őszi vetésre szükséges

ERDEI VETŐ MAGOT

szállít

**elismert kitűnő minőségben,
a lehető legolcsóbb árak mellett**

Stainer Gyula

csász. és kir. udvari szállító

első körmendi **magyar** magpergető
intézete

Körmenden.

Egyszer s mindenkorra kijelentem, hogy a számlaösszegeből 2% t. c. vevőim által megjelölendő erdészeti alapítvány javára levonható és az Országos Erdészeti Egyesületnek beküldhető.

Több ezer elismerő nyilatkozat. Arjegyzék ingyen és bérmentve.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.